Mizah

PARTİLER UYKUDA

— ALLAH RAHATLIK VERSİN !

GÜLLER - DİKENLER

Hayatı ucuzlatma

Gazetelerden biri hayatı ucuzlatma komisyonundakilerin «hakk-ı-huzûr» namile aldıkları papelâtın listesini neşrediyor. Bu şartlar içinde memlekette hayatın ucuzladığını bilmiyoruz ama komisyon âzası kendi hesaplarına hayatı ucuzlatmışlardır.

Tezveren Dede hikâyesi, Sultan Mahmut türbesinin karşısında bir de «Tezveren Dede vardı. Sözde haceti olanlara isteklerini tez verirmiş.

Türbedarı ahbabımdı. Bazen sorardım:

— Nasıl? Türbedar efendi... Tez veriyor mu?

Zarif adam güler, şöyle cevap verirdi:

— Başkasını bilmem ama... Bana veriyor...

Akademiye iane

Son bir yangınla kül haline gelen Akademi ile kütüphane için hayır sahiplerinden tablolar ve eski kitaplar istenilmek tasavvurunda bulunulduğunu gazetelerde okuduk. İkinci bir yangın için vücudüne ihtiyaç görülen nadide eski el yazması kitaplardan bazıları peydarpey Akademiye gönderilmektedir. Bazı kitapların isimlerini dercediyoruz:

Kitâb-ül- Tarîk fî mebhas -ül-Harîk

Ateşnâme Şerhi

Kıvılcım (Şiirler)

Şem'-ü-Pervâne

Ateş-i- Nemrûd ve Ibrâhim

Ihracat...

Et sıkıntısı çekeriz. Fakat bilmem kaç bin baş kasaplık hayvan ihraç ederiz. Çavdarlı, arpalı, mısırlı ekmek yeriz, fakat bilmem ne kadar ton buğday ihraç ederiz. Yani biz şol fedakâr kavmizdir ki, kendimiz aç gezer başkalarını doyuruz: kendimiz üryan gezer başkalarını giydiririz.

Lâzın hikâyesi gibi: Adamcağızın çocuğu olmuş. Isim koyacaklar. Biri «Osman» demiş. Baba itiraz etmiş: «Olmaz bizim komşunun adı... Alamayız.» «Ali...», «Amcasının adı... Olmaz», «Veli!» o da olmaz... Büyük babasının adı...»

Düşünmüşler, taşınmışlar boş isim yok; hepsinin sahibi var.

Baba içini çekmiş; kendi adını vererek:

— Koyun adını Ahmet... demiş. Ben adsız da gezsem olur!

Bu müjde değdi!

Tetkikler yapan Millî Eğitim Müsteşarı, gazetecilere ilk okul öğretmenlerinin maaşlarına zammedileceğini söylemiş. Biz böyle bir haber daha işitmiştik ama acaba üç ay evvel mi idi? Uç sene evvel mi idi yoksa otuz üç sene evvel mi idi? Orasını pek çıkaramıyoruz!..

Tarihin tekerrürü

Tiyatrolara nazar değdi. Daha Şehir Tiyatrosunun (Düşman) piyesinde fuzulî ahlâk müdafiinin yaptığı skandalın dumanı tüterken bir de Şehzadebaşında bir tiyatro -ruhsatiye almadığı iddiasile- polis tarafından basılmış! Bütün artistler soyunma odalarından alınarak karakola götürülmüşler... Ifadeleri alınmak için geç vakitlere kadar karakolda alokhonan sanatkârların üzüntülerinden, düdük seslerinden ürkerek panik haline gelen seyircilerin helecanları daha baskın olmuş!

Bundan kırk sne evvel bir polis komiseri yine Şehzadebaşı tiyatrolarında kanto söyliyen artistlerin fistanlarını metre ile ölçer, fistanı diz kapağını geçmiyenlerin sahneye çıkmasına müsaade etmezdi...

Onun da iddiası tıpkı Şehir Tiyatrosunda oldugu gibi yine «bir ahlâk müdafiliği» idi.

Ne tuhaf! Bunda da mı tarih tekerrürden ibarettir?

Adamına göre

Ağır ve hafif içkiler hakkında bir talimatname çıkmış, bu talimatnameye göre ağırların hangisi, hafiflerin hangisi olduğu Tekelden sorulmuş... Verilen cevapta rakı, votka, konyak, cin, (viski de dahil olacak) ağır içki... Bira, şarap, likör, şampanya da hâfif içki olarak gösterilmiş.

Doktorlar: «Hastalık yoktur. Hasta vardır.» derler. Bunun gibi biz de «içki yoktur; içen vardır.» diyeceğiz. Oylesine adam biliriz ki, binliklerle rakı devirir, yüzünün bir siniri oynamaz; öylesi de vardır ki, bam teline biraz kolonya sürsen hemen gözleri kayar, dudağı sarkar ve arkasından narayı basar. Bunda tasnif ölçüsü şudur: Adamına göre!

Fark

Çıkarılacağını duyduğumuz «Kiracılar gatezesi»ne karşılık, ev sahipleri paçaları sıvayarak bu işte de teşebbüsü ellerine aldılar ve «Mülkiyet mecmuası» nı neşre başladılar.

Gazete neşretmek her şeyden evvel maddî imkân meselesidir. Tevekkeli «zengin arabasını dağdan aşırır, fakir düz ovada yolunu şaşırır» dememişler. Allah kiracıların muini olsun!

Hamiyet!

Akademi yangınının acısı yüreklerde bir sızı olmakta devam ediyor. Bir sanat yuvasından mahrum kalan sanatkârlar, müstakbel Adalet sarayı hakkındaki projelere ve bir türlü sona ermiyen Universite inşaatına bakarak kendi göbeklerini kendileri kesmeğe ve sanat severlerin hamiyetine müracaate karar vermişlerdir. Ancak sanat sevdiklerini iddia edenlerin paralarını sevmediklerini nereden bilelim!

SALON

Bu nefis mecmuanın LÂLE sayısı zengin münderecatla çıktı. Eşsiz bir mecmua olan SALON bu sayısile yuvalarınızda bir bahar havası esdirecektir.

SAYI : 93 — Cilt 4 Fiatı 25 Kuruştur 16 Nisan 1948

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi,
Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Duman..

Bu haftanın en mühim hâdisesi buğday ve ekmek durumudur. Bundan evvel ekmeklere katılan yüzde otuz çavdara homurdanırken birdenbire bu çavdar çeşidine yüzde elli arpa, mısır ilâve edlidi. Hükûmet bu vaziyet karşısında mesuliyeti yükletecek bünyesi kuvvetli adam aradı ve buldu. Gazetelerde «İşi bu hale getirenler» diye ad takılan buğday mesulleri, eski kabine reisi ile bazı arkadaşları imiş. Bunların arasında 7 Eylûl kahramanları da var.

Halbuki bütün pürüzlü işleri eski kabinenin omuzlarına yükliyen Hükûmetin mantık bakımından bu mesuliyete de iştirak etmesi lâzım gelirdi. Çünkü «İşi bu hale getirenler» in arasında bugünkü kabine erkânından bazı zevat da var. İktidar mevkii olunca beraber.. Mesuliyet oldu mu? Sayım suyum yok...

Böyle şey olur mu ya?

Böyle bütün günahların eski kabineye yükletilmesi hatırımıza bir Bektaşi fıkrası getirdi:

Baba erenler ramazanda bir eve misafir olmuş. Gece sahur yemekleri yenmiş, top atılmış, ağızlar çalkanmış, herkes odasına çekilip yatmış. Bektaşi tütüne müptelâ... Sabah uyanır uyanmaz sigarayı tellendirmiş, bir iki nefes çektikten sonra tablaya bırakmış... Tam o sırada odaya ev saibi gelmiş, misafirine hal hatır sorduktan sonra tablada masmavi dumanı yükselen sigarayı görünce:

— Bu ne? demiş. Siz oruçlu değil misiniz ?

Bektaşi:

— Elbette oruçluyum.

— Ya bu tüten sigara ne?

Baba erenler, gayet pişkin bir tavırla:

— Ha.., demiş, sigara mı? O.. sahurdan kalma...

MİZAHÇI

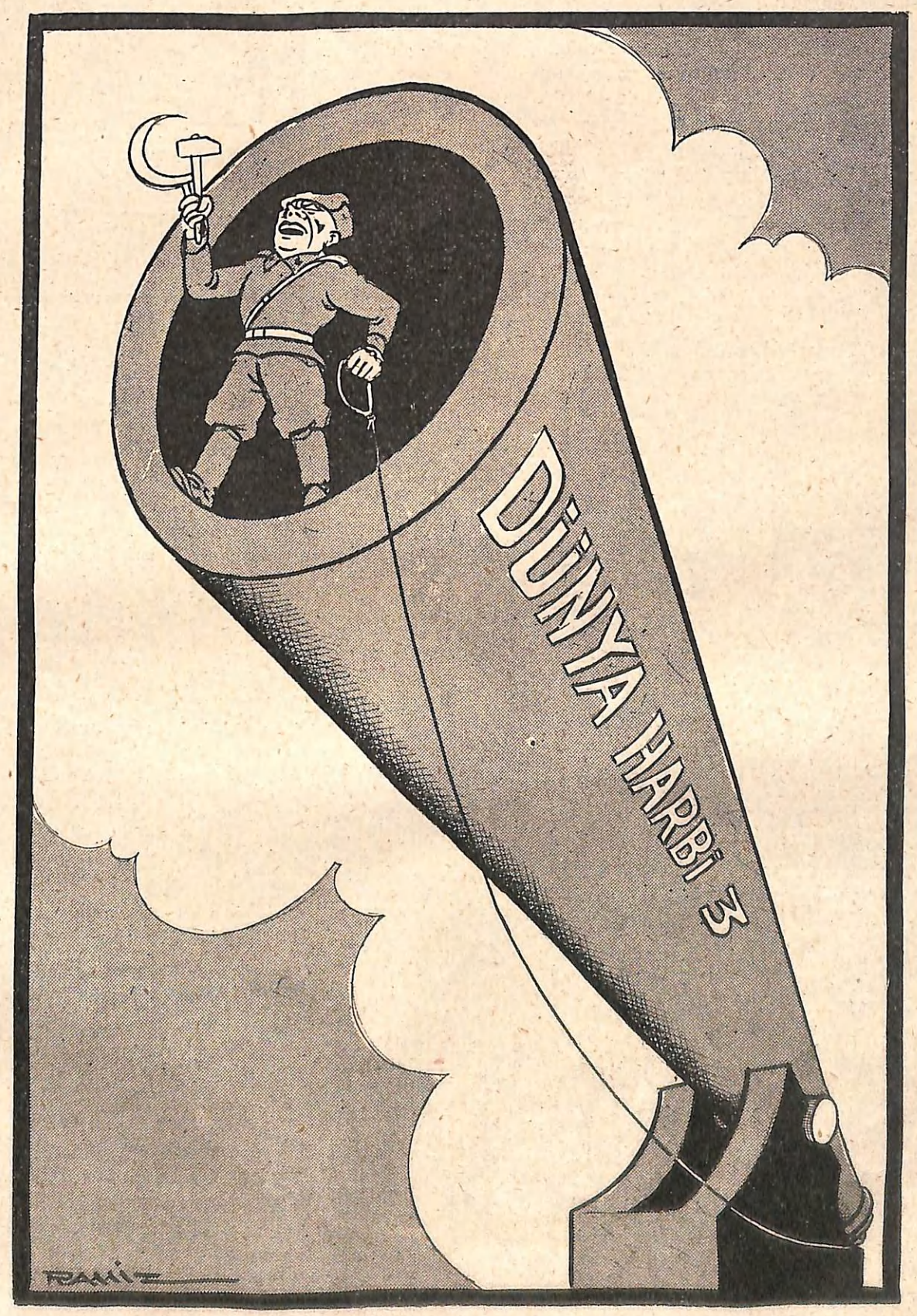

Topun ağzındaki — İpin ucu elimde, ha patlattım, ha patlatacağım!

Hayat bir Piyangodur

Refi' Cevad ULUNAY

Allah encamını hayreylesin... Bir piyango salgınıdır başladı. Cemiyetler, klüpler, mağazalar, müesseseler, gazeteler boyuna piyango yapıyorlar. Hem de kazanılacak eşya arasında, iştihayı tahrik edecek neler var!

Geçenlerde gözüme bir liste ilişti: Yaka düğmesi, gömlek balinası, çorap bağı, firkete, iğne, iplik, topaç, buz dolabı, maşrapa, çatal, Aşkım ve Metresim romanı, kurşun kalemi, hasır şapka, yapma çiçek, kadın korsesi, kundura bağı, çay kaşığı, Suadiyede villâ, lâzımlık, tenis kundurası, badana fırçası, boyunbağı, lûgat kitabı, uçurtma, karbonat, anahtar zinciri, Kreysler otomobil, takunye, gül fidanı, omuz atkısı, motosiklet, lâstik don, Venüs heykeli, et makinesi, ampul, yağdanlık, pasta tabağı, deniz motörü, tahta kaşık... ilâh.

Görüyorsunuz ya... Yok, yok,

Halbuki bu kadar külfete ne lüzum var? Zaten hayat baştanbaşa bir piyangodur. Bunun için atalarımız ne güzel bir mesel söylemişler: «Zurnada peşrev olmaz, ne çıkarsa bahtına!» demişler.

Düşünürsek hayatın piyango şeklinde bir zurnadan başka bir şey olmadığını anlarız. Meselâ, hayat piyangosunun ilk çekilişi dünyaya kadem bastğımız anda başlar. Ya zengin çocuğu doğarız ya fakir. Şımartılırsak ikramiyeyi kazanmış sayılırız. Aksi takdirde piyangoda amorti bile vurmamıştır. Ondan sonra piyangonun en kuvvetli çekilişlerinden biri olan «aşk faslı» başlar... Helecanlar, ümitler, emeller, istekler birbirini takip eder. Sanki hâtıfdan bir sada gelir:

— Devam edecek misiniz?

— Neye?

— Ayni numaraya...

— Elbette...

Devam etmemek elinizde mi? Hem de kim bilir... Belki vurur. Piyango bu!

Bazan aşk ikramiyesini kazananlar olur. Kazanamıyanlar izdivaç ikramiyesini beklerler; piyangonun bu şekli çok su götürür... Zira bu öyle bir piyangodur ki, Ya bilet sahibine vurur, yahut bilet, sahibini vurur. Birincisinde büyük ikramiyedir; ikincisinde.. sormayın. Ondan sonra çekilişler devam eder.

Meselâ herkes evsizlikten tırım tırım tırmanırken bir dostunuz bir gün size:

— Ben falan yere tayin edildim. Konturâtımda devir hakkım var. Sana oturduğum beş odalı apartmanı devrediyorum... Kirası da ayda yirmi lira...

Dedi mi? İşte size en büyük ikramiye vurmuştur.

Yahut kasaba gittiniz. Aldığınız et bakıyorsunuz ki, koyun eti... İşte piyangoda yine kazandınız!

Birinden bin lira alacağınız var. Alacak pek de ümitli değil. Bir gün asılıyorsunuz:

— Şu bizim bin lirayı iade buyursanız pek işe yarardı, zira pek dardayım birader!

Borçlu eziliyor, büzülüyor..

— Vallahi kardeşim! diyor. Inan olsun bugünlerde son derece ıztırar içindeyim. Fakat müsaade edersen... diyor ve cebinden bükülmüş, kıvrılmış, kirli bir papel çıkararak:

— Kusura bakma. Şunu alelhesap lûtfen kabul et...

«Bereket versin» demeli... Çünkü bu da piyangonun amortisi sayılır!

***

Bir borçlu bir alacaklı münakaşa ediyorlar:

— Borç meselesi ne olacak?

— Vereceğiz be kardeşim..

— Ne zaman vereceksin?

— Bugün ayın yirmi dördü değil mi?

— Ey?

— Tamam. Önümüzdeki ayın ikisinde gel, paranı al..

— Amma yaptın ha...

— Oyle... Ayın ikisinde saat üçte beklerim.

— Peki... Allah râzı olsun. Gelirim; fakat merak ettim. O gün bir yerden toplu bir para mı alacaksın?

— Evet. Bir piyango bileti aldım. Ay başında çekilecek... Onun için sana ayın ikisinde söz verdim!.

Papas — Lütfen hazır olunuz ve son dualarınızı ediniz!

Birinci kuş — Niçin bu ağaca konduk?
İkinci kuş — Bütün yuvasızlar bu ağacın etrafında da ondan!

Ayın destanı

ANLAŞAMAZLIKLAR

I

Bahârın ardınca yaz gelmektedir,
Karakış uzaktan selâm etmesin;
Yâr ile aramız düzelmektedir,
Ağyâra söyleyin; bayrâm etmesin!

II

Aramız düzeldi bugün yâr ile,
Yarın hem yâr ile, hem ağyar ile;
Goncalar gül olur ilkbahâr ile,
Kabil mi, şiirler ilhâm etmesin?

III

Kış geçti, dağlardan kalktı beyazlık,
Samur kürk yerini aldı bir yazlık,
Çözüldü evlerde anlaşamazlık;
Dışarda gürültü devâm etmesin!

IV

Dışarda gürültü durur mu? Nerde!
Kaynayor herkesin kanı her yerde:
Bu hâl, başımızı sokup da derde,
Bize dört mevsimi harâm etmesin!

V

Başta ev sâhibi-kirâcı cengi,
Bozuyor şehirde bütün âhengi;
Bu cengin yoksa da topu, tüfengi,
Insanı mahveder; Mevlâm etmesin!!

VI

Ya nedir spuorcu-hakem cidâli?
Hakemin üstüne giden ehâli?
Şâyed düzeltmezse onlar bu hâli
Zâbıta düzeltir, merâm etmesin!

VII

Döndü stadyoma tiyatro hele;
Vermiyor seyirci-artist elele;
Seyirci ister ki, artist amele,
Keyfinin dışında kelâm etmesin!

VIII

Partiler beyninde kalmayıp nifak,
Partiler içinde söktü bir şafak!
Yerini bulsun da eski ittifak,
Dilerim, piyesi dram etmesin!

IX

Ya büyük devletler, o beynemazlar,
Bir ipte oynayan dörtlü canbazlar?
Konferans yaparlar, sulhü yapmazlar!
Bir hâtâ, cihânı idâm etmesin!

X

Söyleyin Ozana, durum aşikâr;
Yüzde yüz ziyan var, yüzde sıfır kâr.
Tehlike meydanda, netîce derkâr;
Malûmu bir daha ilâm etmesin!

Deli Ozan

MEVSİM TEDARİKÂTI

— Değnekleri nereye götürüyorsunuz?
— Karakoldan istediler, oraya götürüyoruz!

— *Kocacığım, moda oldu diye eteklerimi uzattım, iyi değil mi?!*

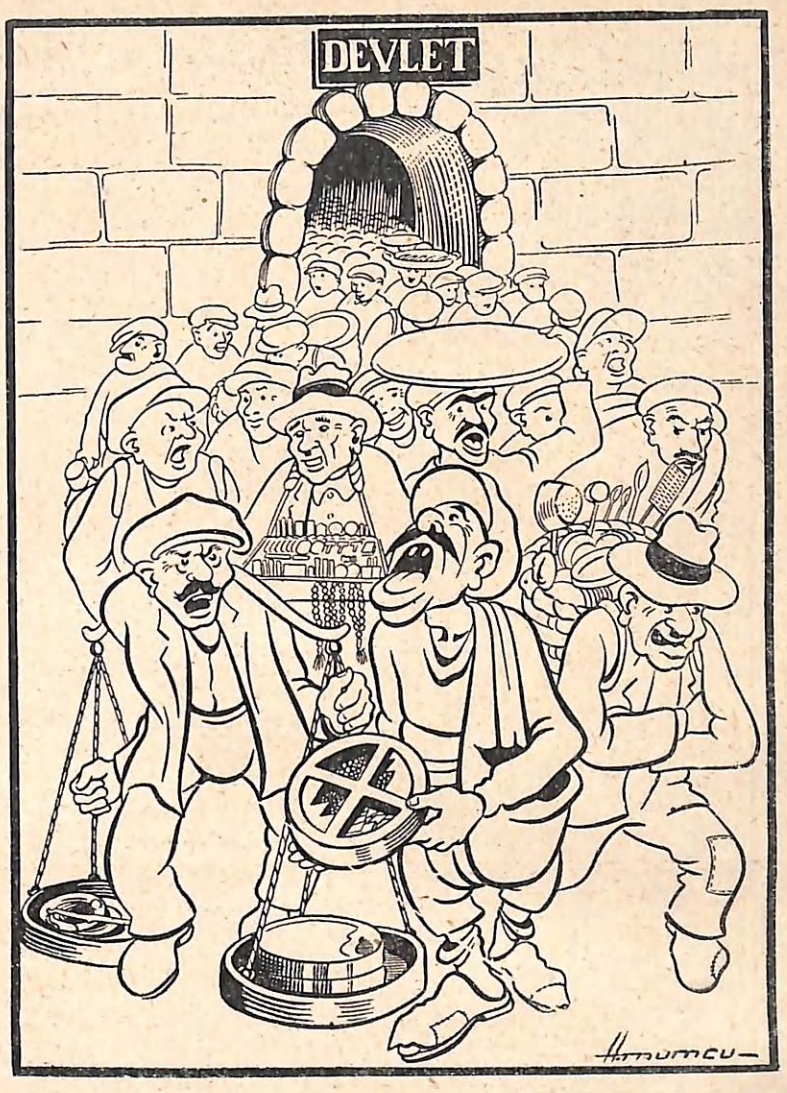

— *Yaşasın Devlet, yüksek ticaretimizi hiç olmazsa bize bıraktı!*

Duymadıklarımız

Ulunaydan:

İmparatorluk devrinin tanınmış ve sevilmiş ricalinden Müşir Fuat Paşa «Deli Fuat Paşa» namile anılırdı. Paşanın meziyetlerini takdir eden İkinci Abdülhamit kendisine bir teveccüh ve iltifat nişanesi olarak, resmî tabirile (muâyede) denilen bayram tebriklerinin «saçak öpme» merasiminde saçağı tutmak vazifesini Fuat Paşaya tevcih eylemişti.

Bir gün geldi ki, Fuat Paşa gözden düştü ve menfaya gönderildi. Uzun seneler orada kaldıktan sonra Meşrutiyetin ilânı üzerine İstanbula döndü.

İlk muâyede resminde, Fuat Paşa da bütün rical gibi büyük üniformasını lâbis olduğu halde hazır bulundu.

Hükümdar ile ilk defa karşı karşıya bulunuyorlardı. Saçağı Umum Teşrifat Nazırı tutmağa hazırlanırken kalın bir ses işitildi:

— Fuat Paşa!

Müşir Fuat Paşa anladı:

— Ferman efendimizin...

Dedi ve hemen Umum Teşrifat Nazırından saçağı alarak yerinde durdu. Sanki o tevkifler, isticvaplar, tazyikler, menfalar hiç olmamıştı. Kin ve garaz denilen süflî his o koca askerin geniş göğsünde yer bulamamıştı!

***

Deli Fuat Paşanın çok menkıbeleri vardır; bunları sırası düştükçe anlatırız; bugünlük şu fıkrayı arzedelim:

Fuat Paşa, haftada bir iki gün Kuzguncukta Üryânî zade hafidi Cemil Mollanın denize yakın köşküne gider, orada bazı dostlarile poker oynarmış.

Bir gün köşke diğer misafirlerden evvel gider, ev sahibi gelinciye kadar; pencereden denizi seyre dalar... Köşkün kahveci ağası kahve getirir, bakar ki, paşa denizi seyrediyor. İhtar etmek ne haddine... O da elinde tepsi ile bekler. Uzun süren dakikalardan sonra Deli Fuat Paşa birdenbire döner, ağayı görünce:

— Çoktanberi burada mısın? der.

Ağa şu cevapla iktifa eder:

— Kahveniz soğuyacak kadar efendim.

Fuat Paşa bir kahkaha atarak:

— Kim bilir, der. Beni böyle denizi seyreder görünce: «Su akar, deli bakar.» demişsindir.

Ramiz Gökçe'den:

Ankara İpodromunda at yarışları yapılacaktı. Atatürk de yarışları teşrif etmişti. Bir ara kıymetli baytarlarımızdan Mahmut Karandaşa gözleri ilişti. Yarışa girecek atlar hakkında daha esaslı malûmat almak için yanına çağırdılar ve:

— Hangisi kazanacak? diye sordular.

Mahmut Karandaş, kemali dikkat ve ciddiyetle parmağını uzattı:

— Paşam, şu atın kazanacağı muhakkaktır.

Dedi.

Atatürk mütehassıs baytarımızın kat'î sözüne güvenerek bahsi müşterek biletlerinden kendi namına beş on tane alınmasını emir buyurdular.

Yarış başladı ve bitti. Aman... İşaret edilen at diğerlerinden yüz metre kadar geride kalmıştı.

Atatürkün gür kaşları altından Mahmut Karandaşa doğru bir şimşek çaktı ve dişlerini sıka sıka sordu:

— Efendim, ne oldu sizin ata? Niçin hepsinin arkasından koşuyor?

Mahmut Karandaş vaziyetten hiç üzülmedi, gayet tabiî bir eda ile şu cevabı verdi:

— Paşam, bu at saf kan Türk atıdır. Kendileri kaçmağa değil kovalamağa alışmıştır!

Olsa da hoş, olmasa da

Betarz-ı kudemâ

Ruhu varken gül-i ter olsa da hoş, olmasa da
Elverir lâli şeker olsa da hoş, olmasa da

Bize kâfi geliyor vech-i dirahşânı onun
Pertev-i mihr-ü kamer olsa da hoş, olmasa da

Dür-i dendanını seyreylemedir maksadımız
Ser-ü gûşünde güher olsa da hoş, olmasa da

Bizce canan dediğin malik-i ân olmalıdır
Sâhib-i tâc-ü kemer olsa da hoş, olmasa da

İsteriz sofrada gayetle bol olsun rakımız
Votka, cin, viski, amer olsa da hoş, olmasa da

Mutlaka mâide-i cemde gerek levrek de
Hamsi, uskumru, lüfer olsa da hoş, olmasa da

Bâde al, yolcu isen bir, iki binlik yanına
Başka esbâb-ı sefer olsa da hoş, olmasa da

(Saka) sâkiliği îfa ediyor mecliste
Artık (Ökmen)le (Peker) olsa da hoş, olmasa da

Biricik nâzım-ı peymânesidir bezmimizin
Diyemem (Tanrıöver) olsa da hoş, olmasa da

Avukat kum gibidir partide, bundan sonra
Bir de bozguncu (Öner) olsa da hoş, olmasa sa

Bilgicin gayesi îlâ-yi vatan olmalıdır
Faydasız ehl-i hüner olsa da hoş, olmasa da

Mey-i nâb içmeğe madem ki tahammül edemez
Bezm-i ülfette (Süer) olsa da hoş, olmasa da

Var iken (Uzman Eriş) bütçe komisyônunda
(Mekki Hikmet)le (Sumer) olsa da hoş, olmasa da

Bir görür gözlü adam yoksa eğer bir gemide
Sâhil-i yemde fener olsa da hoş, olmasa da

Yazmış ammâ yeni bir şarkı o nevres şair
Öyle bir saçma eser olsa da hoş, olmasa da

Yetişip artmada dünyâya bacaksız (Yalman)
Abîdîn adlı (Dev Er) olsa da hoş, olmasa da

Hasmı tedmîre a (Râsıd) kalemin kâfidir
Belde seyf, elde teber olsa da hoş, olmasa da.

Râsıd

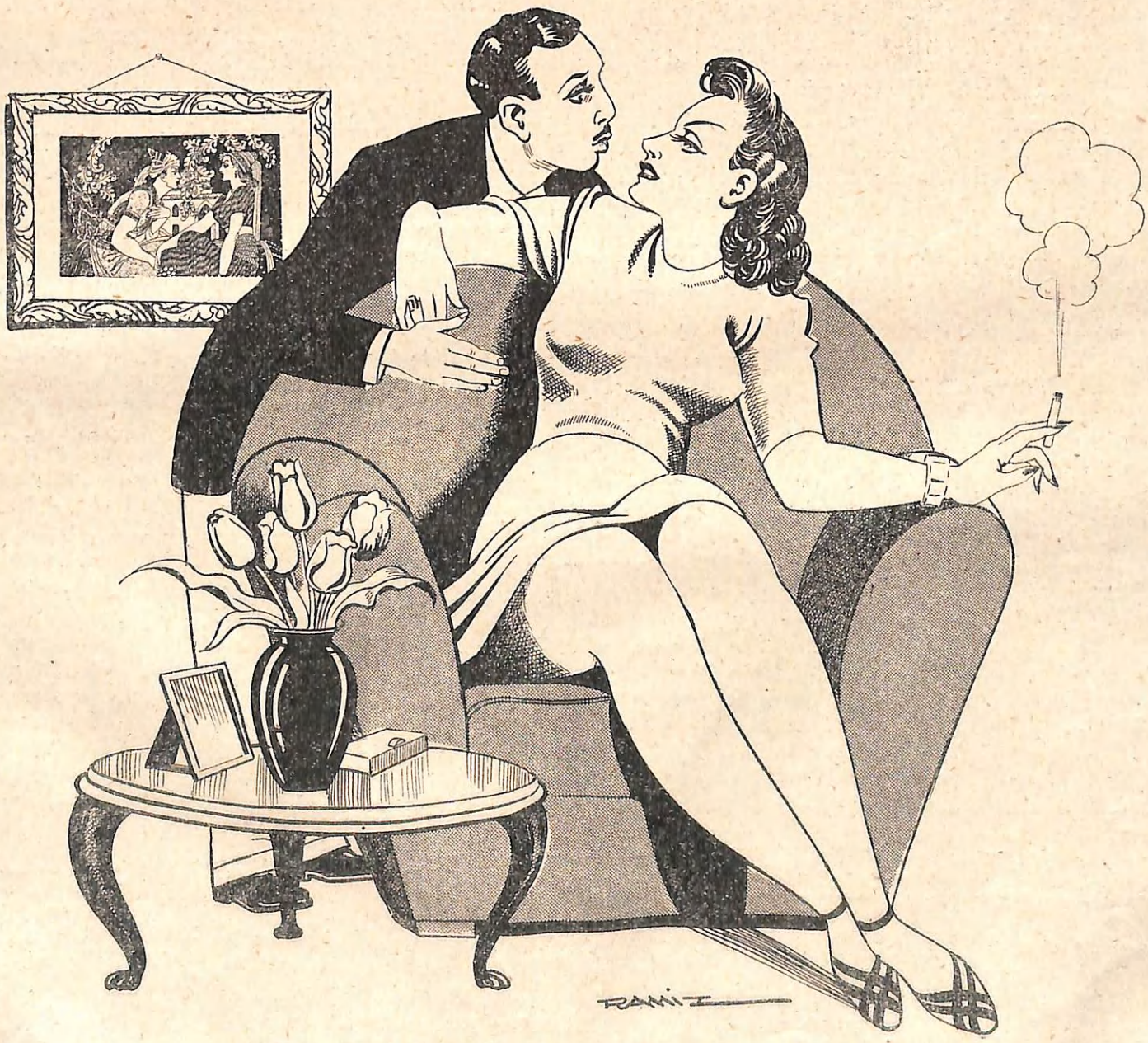

Kadın — Nasıl sevgilim, işler yolunda mı?
Erkek — Bu zamanda yolunda iş olur mu, asıl iş yolsuzlukta!

KISMETİNDE OLANIN

Yazan:
Hamdi VAROĞLU

HAKKA SIGINDIK

Korkunç vallahi! Gazetelerde okumadınız mı? Maslakta, Yılmaz isimli, üç yaşında bir yavruyu, bir köpek sürüsü paralamış. Yetişenler çocuğu yarı ölü bir halde, köpeklerin elinden almışlar; ama, yavrucak, hastanede can vermiş.

Evet, korkunç! Fakat şaşılacak tarafı yok. Şehrimiz, bir kaç senedenberi, hoca merhumun tarifini hatırlatır bir hal aldı. Taşları bağlanıp köpekleri çözülmüş bir şehir. Oyle sokaklarımız var ki, gece vakti, yolcuları tıpkı eski Istanbulda olduğu gibi, köpek sürüleri istikbal ve teşyi ediyor.

Şimdiden bahse girebilirim. Bundan yüz yıl sonra, bugünkü İstanbulun tarihini okuyacak olan nesil, bu zavallı şehri tarif eden sahifelerde şöyle satırlar görecek: «O tarihte Istanbul, sokak köpeklerinin, dilencilerinin, randevu evlerinin ve katillerinin bolluğu ile meşhurdu. Dil inkılâbının en civcivli zamanına tesadüf eden o yıllarda, mücadele kelimesi de dilden kovulduğu için, köpekler, dilenciler, randevucular ve katiller rahata ermişlerdi».

— *Dayı, çok ağır gidiyoruz,*
— *Nidelim ağa; kabahat şu öndeki eşeklerle öküzlerde, onlar olmasa biz daha çabuk gideriz!*

Tarih sahifeleri daha neler yazacak bilemem. Bildiğim bir şey varsa, bu gidişle, köpek sürüleri, şehir dışında, Maslakta, üç yaşındaki miniminileri değil, şehir içinde, üç otuzundaki ihtiyarları da paralıyacaklar.

Ne diyelim, hakka sığındık!

DİLE DAİR

Dil inkılâbı dedim de aklıma geldi. Gazetede bir ilân gördüm. Galiba yarı resmî bir daire bir mütercim arıyor. Ilân şöyle başlıyor: «Tercümeci aranıyor».

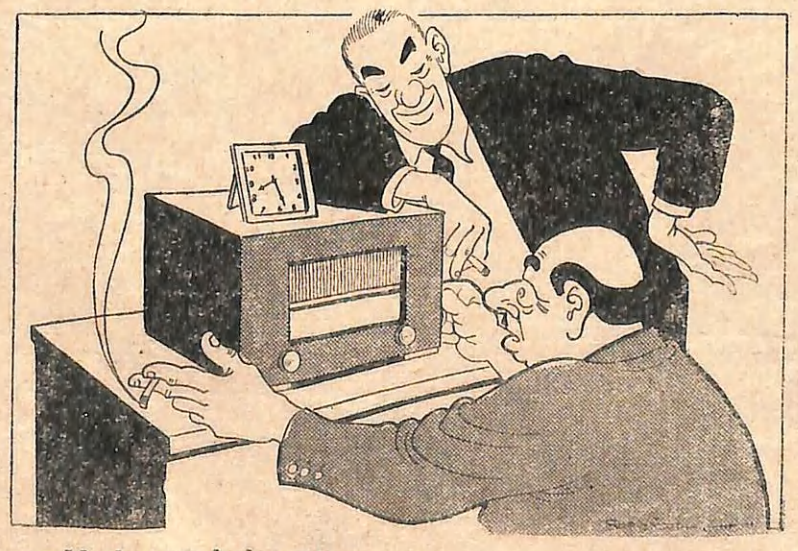

— *Moskovayı bulamadım..*
— *Bırak, onu da Amerikalılar bulsun!*

Hey yarabbi sen bilirsin! Bu ne gidiştir a kuzum? Ele güne karşı, dil denilen millet malına, bu ne küstahça şahsî tasarruf?

Mütercimi tercümeci yapar yapmaz, kelime hemen Türkçe mi oluveriyor? Başından agelini, sırtından entarisini çıkarıp yerine şapka ile caket giydirince, Arap, Türk olur mu?

Lâkin, bu füzulî gayret ortaya bir hakikat koyuyor. Ilânda, bu tercümeciye verilecek maaşın miktarına baktım. Ilânı veren daireyi haklı buldum. Bu paraya «mütercim» değil, olsa olsa «tercümeci» tutulur.

Tevekkeli, bestekâra «besteci» vekile «bakan» muharrire «yazar» demediler!

ALLAHMIŞ

Bir tarihte Suriye hükûmetine karşı ayaklanıp Allahlık iddia eden, sonra yakayı ele verip kendini darağacında bulmak suretiyle Allah olmadığını anlıyan Süleyman Mürşidin, şimdi de oğlu Sacit kıpırdanmağa başlamış. Suriye hükûmeti onun peşine de düşmüş, tek, babası gibi bir halt edip, Allah olmadığını isbat ettirmeğe elâlemi uğraştırmasın, diye..

Tarihteki misalleri saymakla tükenir gibi değildir. Ne zaman insanlardan biri kendini Allah zannettiyse, etrafına topladığı kulları mutlaka hükûmete karşı ayaklandırmak istemiş, arkasından, sahici Allahın kullarını öfkelendirip darağacında cavlağı çekmiştir.

Insanlar çok şey öğrenmeğe başlıyalı devir, bol miktarda Allah yetiştiriyor. Silâhlısı çıktı, külâhlısı çıktı;, kimini vakitsiz öten horoz gibi susturdular, kimini kovuğunda kıstırdılar; ininde kıstırılacak, yuvasında bastırılacak daha başkaları da var.

Kendilerini sahici Allahla bir gören bu ağabeylerinin âkıbetini gör, otur oturduğun yerde Sacit efendi, oğlum. Kulluk senin nene yetmiyor? Babanı aklına getir de haline şükret. Bak Allah olayım derken yazık oldu Süleyman efendiye!

Çömezin Röportajları:

93

Ne Rüya Gördünüz ?

Çizen: RAMİZ

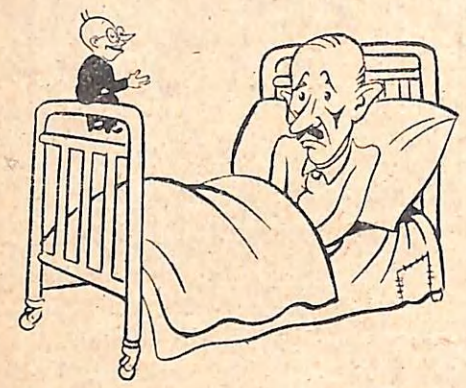

Çömez — Rüyanızı anlatır mısınız?

Memur — Maaşlarımıza zam yapılmış çoluk çocuğa yeni elbiseler yapmışım.. Bahçeler içinde kendimize güzel bir yuva yaptırmışım.. Köşk zannetme... Gecekondu!

Çömez — Siz rüyanızda neler gördünüz?

Kadın — Yıldız olmuşum, incecik elbiseler giymişim, halk beni el üstünde taşıyor.. sakın Hollyvoodda zannetme.. tramvayda!

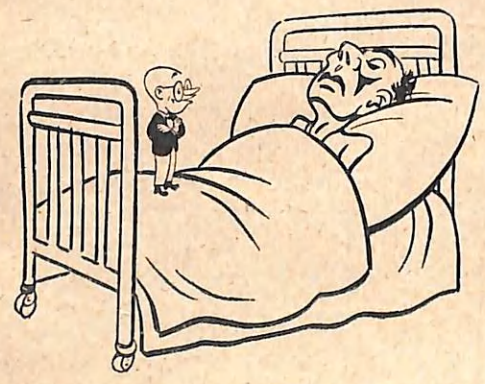

Çömez — Siz ne rüya gördünüz?

Hasta — Nihayet beni yatıracak bir yer bulmuşlar, beyaz patiskalar içinde ağaçların gölgesi altında, sükûnet içinde yatıyorum.. Sanatoryomda değil ha... Mezarlıkta!

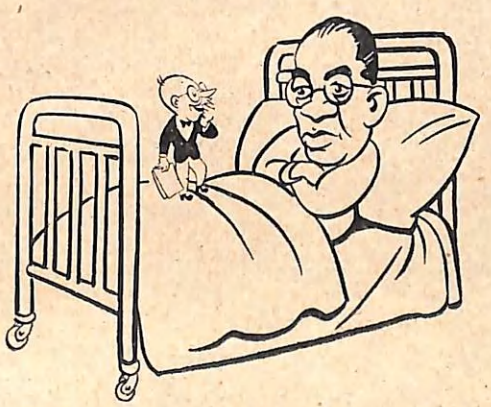

Çömez — Ne rüya gördünüz?

Ev sahibi — Bir arsacığım varmış, beş bin lira almışım bir apartımanın birinci katını, on bin lira alıp ikinci katını yapmışım.. Bankadan zannetme kiracılardan!

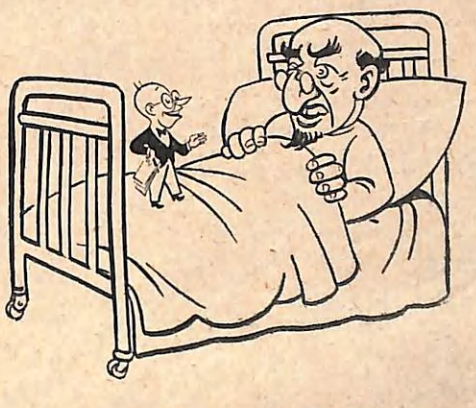

Çömez — Sizin rüya nasıldı?

Vurguncu — Üçüncü Dünya Harbi başlamış, elimde bir torba para, bende bir sevinç bir sevinç.. derken bir şangırtı ile uyandım, altınlar döküldü sanma.. Hapishane anahtarlarının sesi imiş!

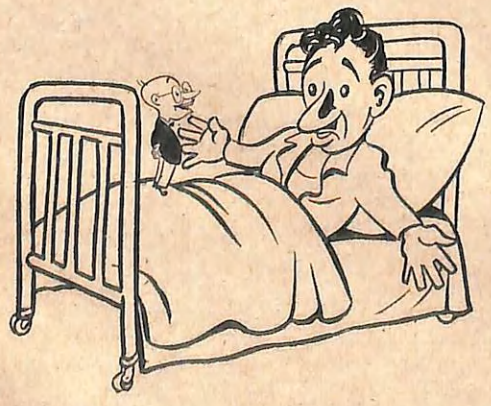

Çömez — Rüyanızı anlatır mısınız?

Öğretmen — Kıdem zamları verilecek haberi gelmiş, bende bir ümit.. harıl harıl okutuyorum, çocukları değil ha.. evdeki eşyaları!

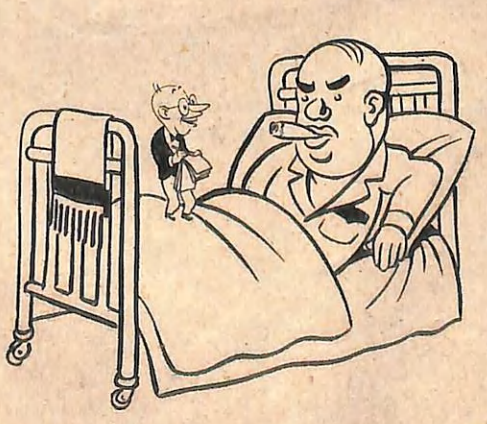

Çömez — Siz ne rüya gördünüz?

İş adamı — Bir işten yarım milyon çalmışım, muhakeme ediyorlar, delil olmadığı için daha büyük işe koyuyorlar, bir milyon da oradan vuruyorum, beni daha yüseltiyorlar.. Darağacına değil ha... Makama!

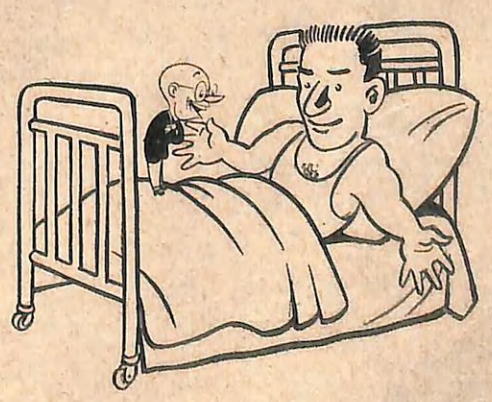

Çömez — Sizin rüyayı anlatır mısınız?

Sporcu — Stadyomda bir ecnebi takımla maçımız varmış.. bir, iki, beş, on atıyoruz.. gol değil ha... Hakeme yumurk!

Hikâye

Saat hırsızı

Yazan: HAVA

Feridun o akşam, Feneryolunda bir ziyafete davetli idi. Çok eğlenceli bir toplantı olmuş, geç vakte kadar devam etmişti, dağıldıkları zaman saat bire geliyordu. Feridun, hemen o civarda oturan dört misafirle birlikte çıktı, onları evlerinin önünde birer birer bıraktı, kendisi de Kadıköyündeki evine doğru yollandı.

Vakit gece yarısını çoktan geçtiği için, yolda arabaya benzer bir şey kalmamıştı. Hoş, araba bulunsa da binmek niyetinde değildi. Gök o kadar yıldızlı, hava o kadar güzeldi ki, yürümek bir zevk, hattâ bir saadetti. Feridun, bomboş uzanıp giden caddelerde, yalnız kendi ayak seslerini dinliyerek ,nefis sonbahar havasını ciğerlerine sindire sin dire yürürken, kendini âdeta gençleşmiş, zindeleşmiş hissediyor, evinin Kadıköyden de daha uzakta olmayışına esefleniyordu.

Yolun dörtte birini yürümüş bulunduğu sırada, karşıdan bir yolcu sökün etti. Elleri cebinde, sakin adımlarla ilerliyordu. Feridunun tam karşısına gelince birdenbire durdu, ellerini ceplerinden çıkardı, ona doğru uzattı. Feridun, önce, göğsünde bir sürtünme, sonra daha sert bir temas duydu; bu temas, yeleğinin düğmelerini çözecek kadar sert olmuş, ayni zamanda, yere düşen bir para şıngırtısı işitilmişti.

Bu işler o kadar süratli olmuştu ki, Feridun daha aklını başına toplayacak vakit bulamadan, adam fırlamış, bacaklarının olanca hızile, yürüdüğü istikamette kaçmağa başlamıştı. Feridun, hakikati o zaman kavrayabildi. Elini yeleğinin cebine götürdü. Saatinin yerinde yeller esiyordu. Herif yankesici idi; saatini çalmıştı; yerdeki para şıngırtısı, hızla çektiği için kopan saat kösteğinin düşen bir halkasından çıkmıştı.

Neşesinin en hararetli ânında uğradığı bu taarruz Feridunun üzerinde, şiddetli bir tepki yarattı ve herifi kovalamağa karar verdi.

Bir müddet koştular.. soyguncu zikzaklar yaparak mesafe alıyor, gölgelerden faydalanarak ara sıra gözden kayboluyordu.

Feridun, hırsından ne kadar koştuğunun farkında değildi. Fakat kaçan adam bir aralık gözden kaybolduğuna, takipten kurtulduğuna kanaat getirmiş olacak ki, koşmaktan vazgeçmiş, kendi halinde, namuslu bir yolcu gibi yürümeğe başlamıştı.

Feridun, bu sefer ayaklarının ucuna basarak, gürültü etmeden, hızlı hızlı yürümeğe başladı.

Herif, önü sıra, hiç istifini bozmadan gidiyordu. Yankesicilik, hırsızlık, ne kadar da soğukkanlılık istiyen bir zanaattı. Dakikalarca tabana kuvvet koştuktan sonra, böyle birdenbire sakinleşip, arkasına bile bakmadan, vicdanı müsterih bir insan gibi yürümek, doğrusu değme babayiğitin harcı değildi.

— *Nişanlımdan düğün için mektupla biraz para istiyorum..*

— *Kızım, o herifte para pul verecek göz yok, kendi pulunu boşuna harcama bari!*

Feridun, adımlarını biraz daha hızlandırdı, yankesicinin yanından geçti, üç adım sonra zınk diye durdu, döndü, cebinden anahtarı çıkardı, herifin suratına doğru uzattı, ayni zamanda sert bir sesle:

— Çabuk! Saati ver bakalım! dedi. Kösteğile beraber, saati. Durma, çabuk!

Biribirlerine o kadar yakındılar ki, Feridun, yankesicinin benzinin attığını, gözlerinin faltaşı gibi açıldığını, yüzünde korkunun bütün alâmetlerinin belirdiğini mükemmel surette gördü. Kafasının iki yanından, kazan kulpu gibi dışarıya doğru fırlamrış iki iri kulağın her halde yine korku tesirile, oynadığını görünce, gülmemek için kendini zor tuttu. Herif öyle korkak, öyle kahbe idi ki, galiba anahtarla tehdit etmese de olacaktı.

İş çabucak hallediliverdi.

Herif, nazlanmadı, gık demedi, pardesüsünün düğmelerini çözdü, yeleğinin cebinden saati çıkardı, kösteğile birlikte Feriduna uzattı. Sonra, biraz evvelkinden daha süratle tabanları kaldırdı.

Feridun bir kahkaha koyuverdi.

Anahtarını cebine tekrar yerleştirdi. Yankesiciyi gözden kaybedinciye kadar arkasından baktı.

Keyfi yerine gelmişti. Bir hırsızı korkutmuş, malını kurtarmıştı.

Elinde tuttuğu saati yeleğinin cebine yerleştirmeden önce, kaç olduğuna baktı.

Birdenbire, ağzı bir karış açık kaldı.

Saat kendi saati değildi, köstek de kendi kösteği değildi.

Kendininki gibi altın bir saatle altın bir köstekti; ama, başka saatle başka köstekti.

Feci hakikat o zaman kafasına dank dedi.

Yankesici zannile biçare bir yolcuyu çevirmiş, resmen soymuştu.

FIKRALAR

Hayırlı iş

Çekoslovakyadaki komünist istibdadından bahis açılmıştı.

Biri:

— Sen ne dersen de, birader, dedi. Ben bir milliyetçiye çalışmaktansa on komüniste hizmet etmeyi tercih ederim...

Oteki hayretle sordu:

— Ya? Demek senin mesleğin...

— Evet. Benim mesleğim tımarhane gardiyanlığıdır.

Olur a!

(Bir Dakika) muharriri Doğan Nadi kızgın bir tavırla:

— Şu kadınlara, doğrusu, öyle öfkeleniyorum ki, diyordu. Erkekleri aptal mı sanıyorlar, nedir! Meselâ, şu kadına bak. Anam yerinde: fakat hâlâ otuz beşinde olduğunu iddia ediyor. Kim inanır!

Dinliyenlerden Saffet Gürol:

— Ben inanırım, dedi. Belki onbeş yaşında dünyaya gelmiştir...

Ahenk

Neyzen Tevfik yine «çekmişti». Ahbaplarından biri:

— Nasıl, hocam? diye sordu. Hayatından memnun musun?

Neyzen:

— Gayet! dedi Çünkü dünya dönüyor, ben de dönüyorum... Büyük bir âhenk içinde gidiyoruz, Allah âhengimizi bozmaya!

Yüzünü gören...

Çirkinliği ile meşhur, fakat güzelliğine meftun bir kadındı. Her zaman olduğu gibi, yine öğünüyor:

— Erkekler bir türlü peşimi bırakmıyorlar, diyordu.

Orada bulunanlardan Kırmızı Beyaz mecmuası sahibi Talât Hemşeri:

— Kolayı var, dedi. Peşinizden gelenlerden kurtulmak istiyorsanız arkaya dönüp bakmanız kâfidir...

Kadınbudu

Lokantaya girdiler, oturdular. Garson geldi.

Biri:

— Ben lüfer ıskarası isterim, dedi. Fakat taze ise.

Garson cevap verdi:

— Tazedir, efendim. Bu sabah kendi elimle tuttum.

Ikincisi sebze yemek istiyordu. Listeye baktı ,nihayet bir ot buldu:

— Bana, dedi, kuzu kulağı fakat dünden kalmış olmasın?

— Hayır, efendim, kuzuyu bu sabah ben kendim kestim.

Diş tabibi eski Fenerlilerden Kadıköylü Bedri Gürsoy, listeye bir göz gezdirdikten sonra:

— Kadınbudu nasıl? diye sordu.

Garson, ağız alışkanlığı ile ona da cevap verdi:

— Güzeldir, efendim. Kadın değil bir içim su...

Kâfi mi?

Genç kız, nişanlısına kızmış, bağırıyordu:

— Bana bak! Aylarca beni oyaladıktan sonra eğer almazsan seni anandan doğduğuna pişman ederim! Yoksa benden korkmuyor musun?

Delikanlı boynunu bükerek cevap verdi:

— Korkmaz olur muyum hiç! Korkuyorum ama, evlenmek için bu kadarı kâfi mi, bilmem ki!

Ikisinden biri

Senihi Yürüten yeni aldığı hizmetçiye sordu:

— Söyle bakayım, kızım, bundan evvel bulunduğun yer den ayrılmana ne sebep oldu?

— Bıkkınlık, efendim.

— Bıkkınlık mı? Demek bir yerde uzun müddet çalışmaktan bıkıyorsun?

— Hayır efendim, öylesi değil: Onlar benden bıktılar...

Göz kararı

Hacı ağa karısile beraber Of'dan kalkmış alış veriş etmeye Izmire gitmişti. Bir gün sahilden geçerlerken karısı:

— Bak, efendi, dedi. Bugün çarşıda duydum: Akdeniz bizim Karadenizden daha büyükmüş.

Hacı ağa, elini alnına koyup güneşe doğru siper ederek uzun uzun denize baktı. Sonra cevap verdi:

— Doğru galiba!...

Ters dönmüş

Yalnız kendi gazetesi yazdı; onun için, belki duymamışsınızdır, biz haber verelim: Ethem Izzet Benice, seçim dairesi olan Siirde gitti.

Son gelen haberlere göre, kendisini orada büyük merasimle karşılamışlar, fakat onu biraz yorgun görünce hayretle sormuşlar:

— Yorgun görünüyorsunuz üstad?

Ethem Izzet cevap vermiş:

— Evet, öyle... Gelirken trende ters tarafa düştüm: Geri geri seyahat etmek beni sersemletti...

Devlet Kitapları Müdürü Vecihi Görk:

— Keşki, dedi, karşınızdaki ile yerinizi değiştirseydiniz?

— Evet, onu ben de düşünmedim değil ama, aksiliğe bakın ki, karşımda kimse yoktu..

Perşembenin gelişi...

Kızı nişanlamış, damat eve gelip gitmeye başlamıştı. Fakat bir türlü düğünden bahsettiği yoktu.

Nihayet annesi, kızını bir gün karşısına aldı:

— Bana bak, Nezahet, dedi. Bu çocuğun evlenmeye fikri yok galiba. Sen ne dersin? Sakın bir gün seni bırakıp...

Kızı, annesinin sözünü kesti:

— O cihetten yana merak etme, anneciğim. Niyetinin cid dî olduğuna ve benimle evleneceğine gayet eminim. Hattâ daha şimdiden karı-koca bile sayılabiliriz. Bir çok kusurlarımı bulmağa başladı...

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

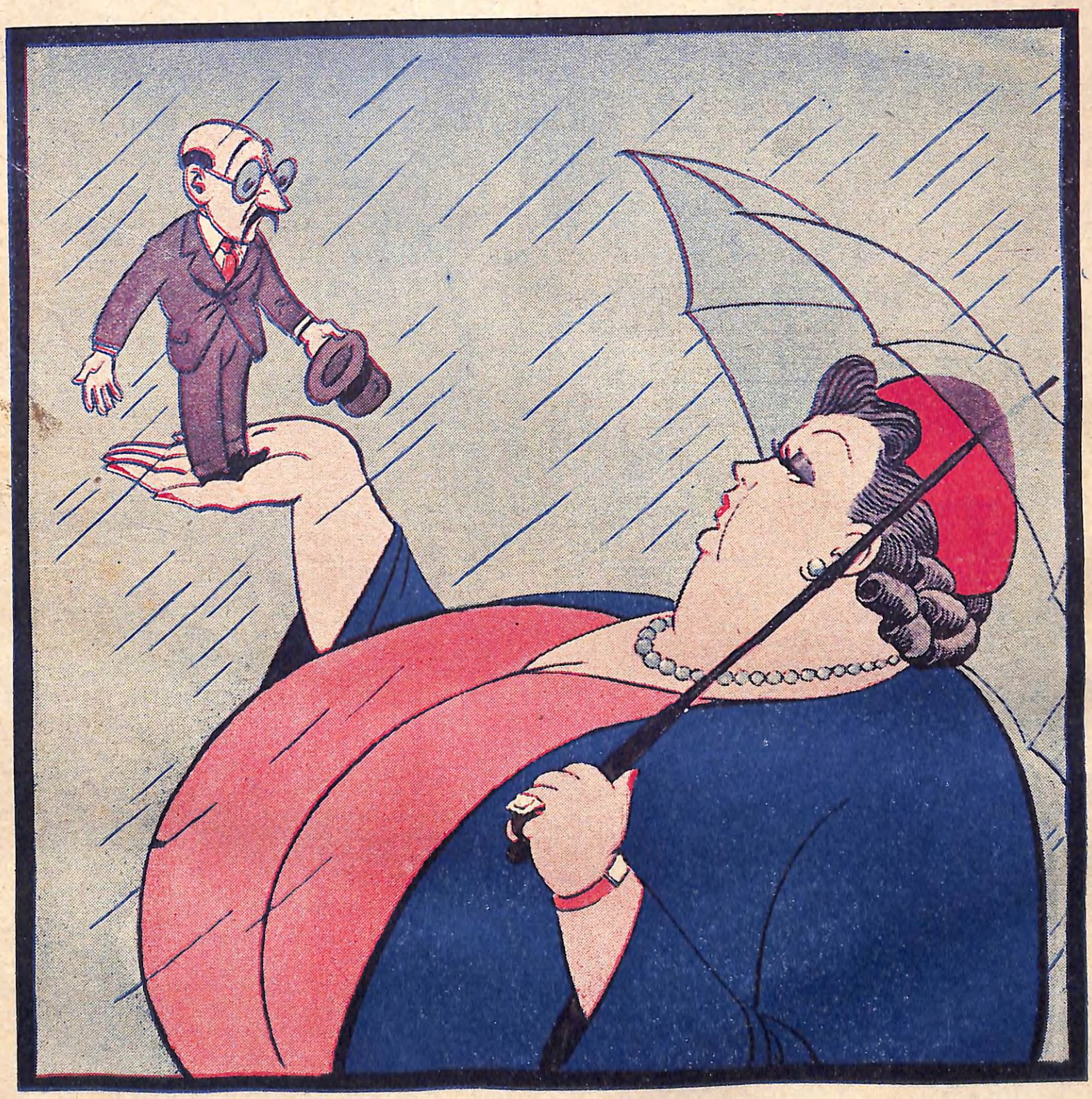

Sıska Dayı — Karıcığım, beni niçin şemsiyenin altına almıyorsun?
Tombul Teyze — Kocacığım (Nisan yağmuru bereketlidir) derler. Belki seni de büyütür, dedim!

T.T POSTASI

Beşiktaş: Kıvançgil.

S — Henry Beraud «Şişko» romanında şöyle diyor: «Şişmanlardan fenalık gelmez derler. Eğer bu atasözü doğru ise, bütün nazırları şişmanlardan seçmekte memlekete kâr vardır. Böyle bir tedbir bana her politikacıyı ayrı ayrı yağlatmak ve şişirmek külfetinden milleti kurtarır, gibi geliyor.»

Teyzeciğim, siz politikacı olursanız memlekete

maz. Kısmi seçimlerde İstanbuldan adaylığınızı beklerim..

C — Şişko romanını yazan muharrir oğluma benden selâm söyleyin, dünya ölçüleri artık değişti. Bizim memleket bir çok şişman nazırlar görmüştür. Ama büyük bir kâr görmemiştir. Yedi Eylül de kâfi gelmediyse ben de adaylığımı koyayım.. Ferman mil-